

Пилотътъ се качи и зае мѣстото си. Работниците съ блузитѣ поставиха една малка стълбичка на корема на самолета, отвориха вратичката и ние съ баща ми влѣзохме, като че ли въ нѣкаква малка стаичка, съ столове и прозорчета.

Като затвориха вратичката, машината веднага почна да пращи, да бучи и ние усѣтихме какъ се придвижваме напредъ на колелата. Азъ така силно се уплашихъ, че се хванахъ за ржкава на баща си.

— Страхъ ме е, татко! Умирамъ отъ страхъ! — завикахъ азъ високо.

Но отъ силния шумъ на машината татко нищо не можа да чуе. Той само ми даваше знакъ усмихнатъ — да кротувамъ, да се успокоя.

Докато трая тоя кжсичъкъ глухонѣмъ разговоръ между мене и баща ми, ние вече хвърчихме къмъ София и се издигахме все по-нависоко и по-нависоко.

Азъ се претрашихъ и дори почнахъ да се навеждамъ къмъ прозорчето.

Чудна гледка се откри неочаквано предъ очитѣ ми! Долу Софийското поле бѣше сжщо

като нѣкакъвъ килимъ, на малки зелени квадратчета и трижгълничета. Шосето Банкя—София бѣше като опъната пепелява лента. Тукъ-тамъ блещукаха отъ слънцето вадички и барички.

Но най-чудна бѣше гледката когато почнахме да кръстосваме надъ София и да правимъ кръгове около нея. Не знамъ точно колко на високо хвърчихме, но азъ ясно разпознахъ отгоре двореца, златнитѣ кубета на Св. Александъръ Нев-